

Αδιαφορία: Ο εχθρός της αγάπης (Λουκ. ι 27-35) (Αρχιμανδρίτης Νικάνωρ Καραγιάννης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Η περίοδος της προετοιμασίας για τη γιορτή των Χριστουγέννων, που ανοίγεται μπροστά μας μέσα από τα ευαγγελικά αναγνώσματα των Κυριακών, στοχεύει κυρίως στην άσκηση της αγάπης και της αλληλεγγύης για τον «περιπεσόντα εις τους ληστές» άνθρωπο. Αυτό μας λείει με τον παραστατικό, αλληγορικό και δυνατό της λόγο και η σημερινή παραβολή του καλού Σαμαρείτη. Σε αυτή, λοιπόν, ο λόγος του Χριστού απελευθερώνει την αγάπη από όρους και προϋποθέσεις, που εμείς συνήθως θέτουμε, ανταλλάγματα και υπολογισμούς, κρατούμενα και επιφυλάξεις, που κάποτε μας δεσμεύουν και μας πολιορκούν.

Ο Σαμαρείτης, αν και ήταν ξένος και αλλόθρησκος, και ως εκ τούτου εχθρός του Ιουδαίου, «ιδών αυτόν εσπλαγχνίσθη». Απαγκιστρώνεται από εχθρικές αγκυλώσεις και συμπλέγματα εμπάθειας και με μια καθαρότητα νου και καρδιάς που μας εκπλήσσει, ζει και προσφέρει τη δύναμη και την ευεργεσία της ανιδιοτελούς αγάπης.

Το μήνυμα, για άλλη μια φορά, είναι σαφές και αυτονόητο. Η αγάπη είναι μια οδυνηρή παραίτηση από πράγματα που, ίσως δικαιωματικά, μας ανήκουν, χρόνος, άνεση, ασχολίες, χρήμα και άλλα. Εκείνο που βαρύνει στην ποιότητα της συμπεριφοράς μας είναι ο άνθρωπος ως εικόνα Θεού, πέρα από γεωγραφικές και εθνικές συναρτήσεις, πάνω από θρησκευτικούς διαχωρισμούς και κοινωνικές προκαταλήψεις. Το κομβικό ερώτημα δεν είναι ποιός είναι ο άγνωστος και ανώνυμος πλησίον, αλλά πως θα γίνουμε πλησίον για αυτούς που χρειάζονται τη βοήθεια μας· και αυτοί είναι πολλοί. Είναι πολλοί και εμείς, θα πρέπει να το παραδεχθούμε, είμαστε «μικροί», «λιγοστοί» και ανεπαρκείς, για να εξοφλήσουμε το χρέος της αγάπης. Γι' αυτό ταπεινωνόμαστε εν μετανοία για την ανεπάρκειά μας.

Το προσπέρασμα της αδιαφορίας

Η αδιάφορη στάση του ιερέα και του λευίτη απέναντι στον πληγωμένο συνάνθρωπο είναι μια κριτική στο ήθος πολλών θρησκευόμενων ανθρώπων. Πολλών από εμάς που, ενώ θεωρούμε την πίστη στον Θεό ιερή υπόθεση, στην καθημερινότητά μας προσπερνάμε με αδιαφορία τον άνθρωπο, χωρίς να αντιλαμβανόμαστε ότι από εκείνη τη στιγμή αρχίζει η πνευματική μας φθορά.

Η οργάνωση και οι ρυθμοί της ζωής μας, τα πυκνά προγράμματα και οι πολλές και ποικίλες ασχολίες μας είναι τέτοια και τόσα, που εξανεμίζουν και εξασθενούν την αγάπη και το ενδιαφέρον για αυτούς που μας έχουν ανάγκη. Οι αφορμές και οι προφάσεις είναι πολλές και ευλογοφανείς, όπως υπαινίσσονται οι ερμηνευτές της παραβολής. Ο φόβος, η ανασφάλεια και η ανάγκη αυτοπροστασίας από ενδεχόμενο κίνδυνο ή απειλή συντελούν αναπόφευκτα στην παράλειψη των έργων της αγάπης. Αλλά και η προσκόλληση στον τύπο, που συχνά επικαλύπτει την ουσία πολλών πραγμάτων, συμπνίγει την αυθόρμητη εκδήλωση της αγάπης. Πολλές φορές ισχυριζόμαστε ότι θέλουμε ή θα μπορούσαμε να κάνουμε το καλό, αλλά νομίζουμε ότι δεν πρέπει, γιατί ίσως να παρεξηγηθούμε. Ακόμη, τα ενδιαφέροντα και οι ασχολίες μας, τα επαγγελματικά μας καθήκοντα και οι προσωπικές μας προτεραιότητες στέκονται, κάποτε, εμπόδια στο να αφιερώσουμε χρόνο στη ζωή μας και χώρο στην καρδιά μας, στο να σταθούμε κοντά και δίπλα στον άλλον.

Η συναισθηματική απάθεια και η ηθική αναλγησία του σύγχρονου ανθρώπου είναι πλέον κραυγαλέες, αποτέλεσμα και σύμπτωμα της τραγικής αδιαφορίας του. Απορροφημένος, λοιπόν, από το άγχος και την προσπάθεια να ικανοποιήσει τις ατομικές και ιδιοτελείς του ανάγκες, προσπερνά την ευαισθησία και την ανθρωπιά. Επιδιώκει μόνο το χρήσιμο και το ωφέλιμο. Δεν διακρίνει ποιο είναι το πλαστό και ποιο το νόθο, ποιο το σαθρό και εφήμερο και ποιο το γνήσιο στοιχείο της ζωής. Μέσα στο τέλμα της αδιαφορίας του, συμβάλλει στην επικίνδυνη προσαρμογή των σταθερών και διαχρονικών χριστιανικών αρχών. Δεν αγωνίζεται, όσο θα έπρεπε, για την επικράτηση της ανθρωπιάς, της δικαιοσύνης, της ελευθερίας και της αγάπης.

Στη φοβερή αδιαφορία και φυγή των πολλών, εμείς οι πιστοί οφείλουμε να αναλαμβάνουμε τις ευθύνες μας, γιατί δεν είμαστε μόνοι σε αυτό τον κόσμο.

Υπάρχουν και οι άλλοι. Είμαστε υπεύθυνοι, όχι μόνο όταν διαπράττουμε το κακό, αλλά και όταν με την αδιαφορία, την παθητικότητα και την ουδετερότητά μας, αφήνουμε τους άλλους να το διαπράξουν. Η αδιαφορία φυγαδεύει την αγάπη για τους άλλους και διαστρέφει την ανθρωπιά σε κυνική απανθρωπιά και σκληροκαρδία.

Αγαπητοί αδελφοί, όπου αγάπη, εκεί θυσίες και κόποι. Εκεί ψυχική και πνευματική γενναιότητα και μόνο τότε μπορεί κάποιος να είναι βέβαιος ότι συνάντησε τον Θεό, γιατί πρώτα συνάντησε, ενδιαφέρθηκε, πρόσφερε και αγάπησε την εικόνα Του, τον άνθρωπο. Αμήν.

Πηγή: agiazoni.gr